



רע"פ 5416/17 - שאולי בר נוי נגד מדינת ישראל

בית משפט העליון

רע"פ 5416/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: שאולי בר נוי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו, מיום 28.6.2017, בעפ"א 34579-04-17, שניתן על ידי כב' השופטת מ' סוקולוב - שופטת עמיתה

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת מ' סולוקוב - שופטת עמיתה), בעפ"א 34579-04-17, שניתן ביום 28.6.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט ש' איזקסון), בתיק 3970, מיום 2.4.2017, ועל גזר דינו מיום זה.

רקע והליכים קודמים



2. נגד המבקש הוגש דו"ח חניה, לפיו ביום 26.7.2016, העמיד המבקש את רכבו במקום בו החניה אסורה, על פי תמרור "אין עצירה". המבקש ביקש להישפט, חלף תשלום הקנס. לאחר שהקשיב לטיעוני המבקש, הודיע בית המשפט לעניינים מקומיים למבקש, כי אין כל הגנה בדבריו, לגבי העבירה עליה הוא עומד לדין, אולם לבקשת המבקש, נקבע דיון הוכחות ליום 2.4.2017. המבקש לא התייצב לדיון זה, ועל כן ראה בית המשפט לעניינים מקומיים בהיעדרותו של המבקש כהודאה באשמה, והרשיע אותו בעבירה של חניה במקום בו החניה אסורה על פי תמרור שהוצב כדין, לפי סעיף 6(א)(2) לחוק עזר תל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983. לאחר זאת, דן בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקש לתשלום קנס בסך 400 ₪. ביום 5.4.2017, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את בקשתו של המבקש לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו, בטענה שהמבקש טעה וסבר כי הדיון נקבע ליום 4.4.2017, ולא ליום 2.4.2017.

המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים. ביום 28.6.2017, ולאחר ששמע את טיעוני הצדדים ועיין במסמכים ובפרוטוקולים של בית המשפט לעניינים מקומיים, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי עמד על כך שאין מחלוקת בין הצדדים על כך שרכבו של המבקש חנה ליד מדרכה הצבועה בצבעי אדום לבן. בית המשפט המחוזי קבע, כי טעותו של המבקש לגבי מועד הדיון אינה מצדיקה את ביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו, וכי סיכויי הגנתו קלושים הם ביותר. אף לגופו של עניין נקבע, כי לא קיימת חובה להציב בכל מקום, לאורך מדרכה המסומנת באדום לבן, תמרור "אין עצירה", ודי בסימון על שפת המדרכה. אשר לטענת המבקש, לפיה הוא הופלה לרעה לעומת רכבים אחרים שחנו במקום ולא ניתן להם דו"ח חניה, קבע בית המשפט המחוזי, כי טענה זו הועלתה ללא פירוט ובסיס עובדתי. זאת, משום שלא עלה בידיו של המבקש להוכיח אילו כלי רכב חנו לידו, והאם הם חנו במקום גם בעת שהגיע לשם הפקח, אשר רשם את דו"ח החניה למבקש. עוד ציין בית המשפט המחוזי, בהקשר זה, כי אכיפה חלקית אינה, בהכרח, אכיפה בררנית פסולה. לבסוף, קבע בית המשפט המחוזי, כי הקנס שהוטל על המבקש הינו מידתי וסביר.

הבקשה לרשות ערעור

3. בבקשה שלפניי, משיג המבקש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. המבקש חוזר בבקשתו על הטענות שהשמיע בבית המשפט המחוזי, בדבר אפליה פסולה בעת מתן דו"ח החניה, ובאשר להיעדרו של תמרור "אין עצירה", במקום שבו הוא החנה את רכבו, בעת האירוע דנן. עוד לטענת המבקש, שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא איפשר לו להגיש ראיות נוספות בדיון, אשר לטענתו היו מסייעות לו להוכחת טענתו אלו, וכן להוכחת טענתו כי הוא החנה את רכבו במקום שבו נרשם דו"ח החניה, "רק דקות בודדות".

דיון והכרעה

4. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017); רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות,



והיא נסובה על עניינו הפרטי של המבקש, הא ותו לא. נוסף לכך, טענות המבקש כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן ודחה אותן לגופן, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016) (להלן: עניין א. סביח); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016) (להלן: עניין מקוריה). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

5. למעלה מן הצורך, אוסיף בקצרה את זאת. מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט המחוזי, כי לא קיימת חובה להציב בכל מקום, לאורך מדרכה המסומנת בצבעי אדום לבן, תמרור "אין עצירה", ודי בסימון על שפת המדרכה. יצוין, כי המבקש עצמו צרף לעתירה את ההסבר לתמרור מספר 818 בלוח התמרורים, לפיו פירושו של סימון אבני שפה בצבעי אדום-לבן הינו: "אסורה כל עצירה או חניה של רכב בכביש שליד אבני השפה, אלא אם הדבר דרוש למילוי הוראות כל דין" (נספח 9 לבקשה לרשות ערעור). ברי, כי אין עסקינן בנסיבות שבהן נדרש המבקש לעצור או לחנות בכביש שליד אבני השפה המסומנות אדום-לבן, לצורך מילוי הוראות כל דין. על כן, החניה במקום הייתה אסורה, ואין נפקא מינה אם המבקש חנה במקום מספר שעות, או מספר דקות. מכאן, שאין כל יסוד לטענתו של המבקש, כי לא הוצב במקום מתן דו"ח החניה תמרור האוסר על עצירה או חניה. בנוסף, לא ראיתי טעם מבורר להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי, לפיה לא עלה בידו של המבקש להוכיח את טענתו בדבר אפליה פסולה בעת מתן הדו"ח. אשר על כן, לא מצאתי כי נפל פגם בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

6. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ז' באב התשע"ז (30.7.2017).

ש ו פ ט